DOMNIŞOARA PRINKS

GORDON RONALD DICKSON

Gordon Ronald Dickson se naşte în 1923 în Edmonton (Alberta) şi trăieşte în Canada pînă la 13 ani, cînd se mută în Statele Unite. Studiază limba engleză la Universitatea Minesotta, în timpul studiilor împrietenindu-se cu Paul Anderson, pe care îl cunoaşte într-un club al fanilor.

Prima povestire cu care s-a remarcat a fost „Trespuss" (1950), urmată de romanul „Alien frau Arcturus" (1956), unde-ii dovedeşte talentul de a se transpune în psihologia exterilor, ca şi „ The Alien Way" (1965). A scris peste 30 de romane şi 150 de nuvele care, global, dau o impresie contradictorie. Cea mai mare parte o constituie aventurile de rutină, nelipsind însă lucrări de excepţie, cum ar fi, de exemplu, ciclul „Child", distribuit pe 12 romane şi citeva nuvele, încă neterminat. Scopul acestui ciclu este de o ambiţie extremă, autorul propunîndu-ne o frescă a drumului parcurs de om din Renaştere pînă în secolul XXIII. Miezul ciclului este cunoscut ca ciclul „Dorsai" şi cuprinde cinci romane: „The Genetic General" (1960), „Necromancer" (1962). „Soldiers Ask Not" (1967), „The Tactics of Mistalt (1971) şi „The Final Encyclopedia" (1981).

Nuvela „Soldier Ask Not", devenită roman mai tirziu, este premială în 1965 cu premiul Hugo. În 1966 ia „Nebula" pentru „Call Him Lard". În 1975 primeşte premiul „E.E. Smith", în 1976 „August Derleth" pentru romanul fantezist „The Dragon and the George", în 1981 din nou Hugo pentru „Lost Dorsai" şi „The Clock and the Staff". „Time Starm" (1977) a fost şi el pe lista din care s-a selecţionat premiul Hugo.

Colaborează cu Poul Anderson într-o serie de povestiri amuzante despre „Hokas", extratereştri păroşi care încearcă să imite cultura umană luindu-se după datele oferite de literatură.

Domnişoara Lydia Prinks era mătuşa cuiva. Nu mătuşa mai multor indivizi, ci mătuşa unei singure persoane, fără alte rude în viaţă, fraţi surori, verişori, nepoţi sau nepoate, care să aibă acelaşi nume cu ea. Un fel de mătuşă solitară. O să v-o descriem mai tîrziu, deşi s-ar putea să nu vă placă. A-i trasa un portret clar ar însemna să-i distrugem anonimatul pe care Miss Prinks şi-l menţine cu mari sacrificii. Gîndiţi-vă la ea ca la o mătuşă solitară şi veţi avea o imagine clară.

Ducea un mod de viaţă auster, într-un mic apartament, la etajul trei al unei case de pe o stradă oarecare, dintr-un orăşel. Apartamentul ei era sobru, cu mobilă veche lăcuită, perdele aurii, o carpetă verde şi furnituri înflorate. Pe rafturile bibliotecilor se zăreau cărţi bune, pe pereţi tablouri preţioase, iar pe fotoliu stătea tolănit un motan gras pe nume Solomon. Este apartamentul potrivit pentru o mătuşă ce duce o viaţă austeră, iar domnişoara Prinks ducea o viaţă liniştită, mulţumită de ea şi de mediul ei.

Ca să fim exacţi, **a dus** o viaţă liniştită, mulţumitoare, pînă într-o după-amiază, imediat după prînz, cînd ceasul bunicului din colţul camerei de zi a făcut o figură inedită sunînd ora treisprezece în loc de unu.

— Ce naiba! spuse domnişoara Prinks ridicîndu-şi ochii mirată de pe cartea mult discutată la club şi privind ceasul. Solomon, motanul cel gras, îşi ridică şi el, neliniştit, ochii,

— Ce naiba! repetă domnişoara Prinks, indignată. S-a îndreptat ţeapănă spre cens, păstrîndu-şi atitudinea aristocratică, gîndind că este o comportare boemă din partea unui ceas, după douăzeci şi opt de ani de funcţionare

corectă bate ore imposibile ca treisprezece.

— Mi-ar place să ştiu cine e de vină!, spuse domnişoara Prinks iritată, adresîndu-se camerei goale. Şi atunci s-a întîmplat...

Domnişoara Prinks nu se aştepta să-i răspundă cineva. Totuşi, cineva i-a răspuns. Abia s-au despărţit cuvintele de gura dînsei – vibrînd încă în aer – şi ceva ciudat, semănînd cu un drăcuşor cenuşiu, prinse formă în mijlocul carpetei verzi. La început semăna doar a ceaţă, apoi crescu rapid pînă cînd deveni bine vizibil, răspîndind străluciri aurii într-o rotaţie rapidă.

— Mi-e teamă, se auzi un glas impunător în capul domnişoarei Prinks, că eu sînt de vină, doamnă.

Trebuie să recunoaştem că nu e genul de răspuns care să calmeze temerile unei persoane obişnuite, care tocmai constatase că este ora treisprezece – o oră ce n-a mai fost niciodată şi, sperăm din toată inima, nici nu va mai fi vreodată. Dar domnişoara Prinks era o mătuşă solitară, plină de curaj şi convingeri de nestrămutat. Filozofia ei personală începea cu faptul de netăgăduit că e o doamnă, şi se oprea acolo. Pornind de la acest fapt, şi urmărind firul raţionamentului, rezultă că drăcuşorul cenuşiu, orice ar fi el, era un vandal, un stricător de ceasuri, la fel ca şi copiii din vecini care băteau mingea în faţa geamurilor ei, sau ca beţivanul care i-a stricat gazonul de pe peluza din faţa casei parcîndu-şi maşina pe iarbă. Cu vandalii, domnişoara Prinks adopta o atitudine fermă.

— Eşti un vandal! spuse ea mînioasă, pentru a pune la punct creatura şi a o face să înţeleagă că ştie cu cine are de-a face.

Arătarea păru contrariată şi se gîndi înainte de a-i răspunde prin unde telepatice, bineînţeles.

— Mă iertaţi... auzi ea în gînd. N-am înţeles numele pe care aţi avut bunăvoinţa să mi-l daţi. Ne-am mai întîlnit cumva?

— Poate că nu, spuse mîndră domnişoara Prinks, dar vă ştiu eu pe d'alde ăştia!

— Serios? Gîndul venit de la drăcuşorul cenuşiu semnifica în mod evident uimire. Apoi păru că-şi recîştigă demnitatea. „Fie ce-o fi, gîndi el, atunci lăsaţi-mă să vă explic ce s-a întîmplat".

— Foarte bine, spuse domnişoara Prinks, luînd aerul rece şi imparţial gata să audieze martorii.

— Îmi cunoaşteţi genul, spuse mental. Sînt – se opri şi domnişoara Prinks simţi mici degete luminoase scotocindu-i mintea în căutarea unui termen potrivit – un cercetător ştiinţific din cea de-a optzeci şi treia dimensiune. Făceam unele cercetări în legătură cu compresibilitatea timpului în scopuri comerciale, pentru un concern al sectorului meu spaţial din dimen-

siunea a 83-a. Ar vrea să ştie dacă se pot împacheta şi transporta cantităţi diferite de timp.

Domnişoarei Prinks îi scăpă un gest de nerăbdare.

— Oricum, gîndi rapid drăcuşorul cenuşiu, ca să nu lungesc povestea, a avut loc o explozie şi aproape o oră din timpul pe care făceam experienţe a căzut în ziua dumneavoastră. Desigur, îmi pare foarte rău şi aş fi încîntat să-mi recapăt ora.

— Ceasul meu, spuse rece domnişoara Prinks.

— Voi avea grijă de asta, spuse drăcuşorul cenuşiu, sau omul de ştiinţă multidimensional ca să-l denumim corect, voi realinia coordonatele sale temporale şi voi face corecţiile spaţiale necesare. Aşteptă îngrijorat aprobarea domnişoarei Prinks.

Acum, ca să spunem adevărul, domnişoara Prinks începu să se mai înmoaie. Politeţea cercetătorului îi făcea o bună impresie, dar nu voia să se dea bătută prea uşor.

— Hm... făcu ea ezitînd.

— Ah, desigur! strigă mental cercetătorul. Vă simţiţi îndreptăţită la o compensaţie pentru stricăciunea temporală adusă zilei dumneavoastră. Nu mai gîndiţi alt cuvînt. Vă înţeleg foarte bine.

— Hm... spuse domnişoara Prinks cu un zîmbet care pe figura unei persoane mai puţin aristocrate ar părea prostesc. Nu ştiu nimic despre tipul ăsta de combinaţii comerciale.

— Desigur, spuse cercetătorul, îmi permiteţi... Degetele luminoase păreau că ating suprafaţa minţii domnişoarei Prinks. Iertaţi-mă că vă spun, dar v-am revizuit condiţia şi am constatat că se pot aduce unele îmbunătăţiri. Dacă n-aveţi nimic împotrivă...?

Domnişoara Prinks clătină din cap.

— Desigur, nu, spuse ea.

S-a spus de multe ori că doi oameni pot înţelege diferit acelaşi cuvînt. Aşa s-a întîmplat şi acum. Domnişoara Prinks era o doamnă şi gîndea în termenii unei doamne. Pentru ea, cuvîntul **condiţie** se referea la poziţia socială a unei persoane, mai ales la acel aspect al poziţiei, legat de finanţe de către minţile mai grosiere. Ea credea că

cercetătorul îi oferea, exprimîndu-se delicat, daune materiale, adică bani. Sensibilitatea ei faţă de situaţia socială nu-i permitea să ceară lămuriri suplimentare.

Cercetătorul nu avea, desigur, o asemenea intenţie. Era telepat, dar nu deosebit de pătrunzător şi nu cunoştea prea multe despre natura umană. Pentru el, domnişoara Prinks era un organism cu unele atribute mentale şi fizice. Ca să vorbim deschis, referindu-se la aceste însuşiri, cercetătorul îi spunea mai tîrziu unui coleg că erau oribile. Dar asemenea afirmaţii nu le făcea decît în intimitate, între ai săi. În felul lui, şi el era manierat. El utiliza cuvîntul condiţie aşa cum antrenorul îl utilizează vorbind despre un boxer, sau doctorul despre pacientul său aflat în ultimul stadiu al unei boli nemiloase.

— Desigur, nu, spuse domnişoara Prinks.

— Bine, spuse cercetătorul. Un murmur s-a auzit atunci în aerul apartamentului şi domnişoara Prinks simţi nişte furnicături alergîndu-i din tălpi pînă în creştet. Apoi camera s-a golit.

Ceasul bunicului sună ora două.

— Mda, spuse domnişoara Prinks.

Acum, după plecarea cercetătorului simţea două lucruri deosebite în legătură cu el. Neîndoios, a fost politicos, dar fără îndoială a comis o greşeală. Oricum, lucrul cel mai important este că a plecat. Şi că ceasul bate, solemn, ora două.

Are de făcut cumpărături. La două colţuri de casa ei se afla un mic complex în care-i plăcea să se plimbe cînd vremea era frumoasă, lăsîndu-şi restul zilei pentru biblioteca de cartier, un colţ mai încolo de complex. Domnişoara Prinks întinse mîna după plasa pe care o ţinea pe masă, lîngă ea, şi ţîşni din scaun,

Ţîşni este într-adevăr cel mai bun cuvînt. La cel mai mic efort făcut pentru a se ridica din scaun, domnişoara Prinks zbura ca o săgeată pe o traiectorie ce o purta în sus şi înainte prin cameră, prin draperiile aurii şi fereastră, din fericire deschisă, apoi în jos, trei etaje, pînă la trotuar. A aterizat în picioare şi deşi sunetul căderii a răsunat puternic, în după-amiaza aceea liniştită de vară, nu părea să fi păţit ceva. De fapt, gîndi domnişoara Prinks încremenită pe trotuar, cu o expresie nătîngă pe faţă, niciodată nu s-a simţit mai bine.

Exact în acea clipă avu impresia neplăcută că cineva îi strigă numele. Se întoarse şi-şi recunoscu vecina de la etajul doi, o femeie mititică pe nume Annabelle Le Mer.

— Oooh, Lydia! strigă Annabelle Le Mer, văzînd-o pe domnişoara

Prinks, şi gîfîind din cauza grabei cu care a alergat în stradă. Îmi udam florile din fereastră şi am văzut totul. Ce te-a apucat să sari pe geam?

Sînt momente cînd o adevărată doamnă trebuie să ştie cum să evite un subiect. Domnişoara Prinks era pe cale să-şi dea seama că sosise tocmai un asemenea moment. Se îndreptă de spate şi se îndepărtă înţepată şi demnă.

— Eu? repetă cu tonul unui ultragiat. Am sărit pe geam? Ai unul din atacurile tale de bilă, Annabelle!

— Dar am văzut, bîlbîi micuţa femeie, disperată.

— De bilă! i-o tăie domnişoara Prinks pe un ton ce nu admitea contrazicere. O privea pe Annabelle atît de feroce încît femeia începu să se îndoiască de ceea ce a văzut cu propriii săi ochi. Am sărit pe geam! Ce idee!

Atît de convingătoare i-a fost intonaţia, încît Annabelle Le Mer începu să simtă undele de slăbiciune care-i precedau atacurile de bilă. Privi la domnişoara Prinks, apoi la fereastra cu perdele aurii, de la etajul trei. O privi pînă cînd îi dispăru sîngele din obraji, iar cînd se întoarse spre domnişoara Prinks strada îi păru unduitoare.

— P... poate, mormăi domnişoara Le Mer amuţită. Poate ai dreptate, Lydia. Şi, lăsînd-o pe domnişoara Prinks mînioasă, plecă în apartamentul ei să-şi pună gheaţă pe cap.

Rămasă singură pe trotuar, domnişoara Prinks experimenta. Şi-a dat seama că păşind foarte, foarte atentă, cu paşi mici putea merge într-o manieră aproape naturală. Tot exersînd a ajuns la colţ şi, stăpînind tehnica mersului, s-a hotărît să se îndrepte spre complex.

Hotărîrea era înţeleaptă şi ziua părea să treacă fără alt ghinion. Din nefericire însă, soarta îi fu potrivnică şi încă într-un fel cu totul neaşteptat.

Desen de ROBERT McCALL

Acum este momentul să mărturisim că dacă domnişoara Prinks este o doamnă pînă în vîrful unghiilor, vecina ei nu era chiar cel mai bun exemplu de distincţie. Poate că nici măcar un exemplu de mîna a doua. Un colţ mai jos de blocul în care locuia domnişoara Prinks, şi la jumătatea drumului spre complexul la care obişnuia să-şi facă cumpărăturile, era ceva care în mod, vulgar, s-ar putea numi şine de cale ferată. În plus, trebuia să treacă peste un pod sub care şinele desenau paralele întunecate şi sub care treceau trenuri tunînd şi afumînd.

De obicei, la ora la care domnişoara Prinks îşi făcea cumpărăturile nu erau trenuri, deci putea să le ignore existenţa cu o detaşare aristocratică. Dar astăzi, ţinînd cont de circumstanţele deosebite de după prînz, a ajuns ceva mai tîrziu ca de obicei şi tocmai la timp ca să prindă „Cometa", un tren de pasageri de mare viteză cu o sirenă puternică, ce sună la intersecţii, fără a mai pune la socoteala alte mecanisme specifice civilizaţiei contemporane. Era o sirenă deosebită şi foarte puternică şi, ca să spunem adevărul, mecanicul care conducea „Cometa" în acea după-amiază o folosea din plin, orice scuză ne-ar oferi el acum. Ce scuză ar fi putut avea atunci nu vom şti niciodată. Dar este dovedit că mecanicul a pornit sirena imediat ce a intrat sub podul pe care se afla domnişoara Prinks. Şi sunetul a surprins-o exact la mijlocul podului.

Domnişoara Prinks, am mai spus-o, avea un curaj de oţel. Dar avea şi nervi delicaţi de doamnă. Aşa că, atunci cînd „Cometa" îi ţîşni sub picioare şi sirena îşi dădu drumul – practic – în urechile ei, nu-şi putu reprima un start energic.

Din nefericire, oamenii aflaţi în starea domnişoarei Prinks nu mai pot să demareze. Pentru oamenii obişnuiţi este adevărat, dar domnişoara Prinks ţîşni în aer şi după un arc lung de peste douăzeci de metri ateriză în faţă „Cometei".

Domnişoara Prinks întoarse capul, zări monstrul infernal venind vertiginos spre ea şi scoţînd un ţipăt de teroare începu să fugă.

— Uff, făcu mecanicul, care era cît pe-aci să leşine...

Domnişoara Prinks simţi cum i se împăienjenesc ochii şi i se taie respiraţia. Riscă o privire peste umăr şi simţi că i se taie picioarele. În spatele ei şinele erau goale cît vedeai cu ochii. „Cometa" nu era nicăieri.

Şi nici oraşul.

Zguduită profund de cele întîmplate, domnişoara Prinks părăsi terasamentul şi, ajungînd la o staţie, se opri pe o bancă de pe peron.

„Oare am murit?", îşi exprimă nedumerirea domnişoara Prinks. „M-o fi călcat trenul?"

Fiind o persoană practică, şi-a luat pulsul – corect, cu degetul al doilea de la mîna stîngă pe încheietura mîinii drepte. Sîngele pulsa puternic şi liniştit. Asta îi linişti, temerile. Era vie.

Domnişoara Prinks îşi făcea vînt cu plasa, meditînd profund. Şi-a rememorat ultimele ore, întorcînd întîmplările pe toate feţele şi dintr-o dată încremeni cu o figură luminată, umbrită de o oarecare jenă.

„Aşa!", spuse ea.

Atunci şi-a dat seama ce înţelegea cercetătorul prin cuvîntul **condiţie** şi ce i-a dăruit. La gîndul că a modificat-o roşi din nou.

Totuşi nimeni nu poate rămîne jenat pentru totdeauna şi asta domnişoara Prinks realiză cu o neobişnuită limpezime a minţii, A fost modificată, cercetătorul din dimensiunile superioare s-a dus, probabil că nu-l va mai întîlni niciodată şi cel mai bun lucru de făcut este să se analizeze.

Mai întîi i-au atras atenţia pantofii. Erau, ca să ne exprimăm literar, ruinaţi. Talpa şi vîrful erau zdrenţuite, tocurile tocite. Domnişoara Prinks începu să-şi facă o idee despre viteza cu care a fugit de trenul accelerat.

„Oh, sărmanele mele picioare", gîndi domnişoara Prinks şi imediat se corectă. Picioarele ei se simţeau excelent. De fapt, niciodată nu s-a simţit atît de bine, nici măcar în trecutul îndepărtat, în copilărie cînd făcea atletism. O bănuială o cuprinse şi se aplecă să mai verifice o dată. Varicele i-au dispărut.

Modestă, şi-a tras picioarele sub bancă şi începu să-şi reconsidere situaţia. Ea, domnişoara Prinks, putea alerga mai repede ca un tren. Imposibil, dar ea era aici şi – mai privi o dată în lungul şinelor – „Cometa" încă nu se zărea. Dacă poate alerga atît de repede, oare cît de sus poate sări?

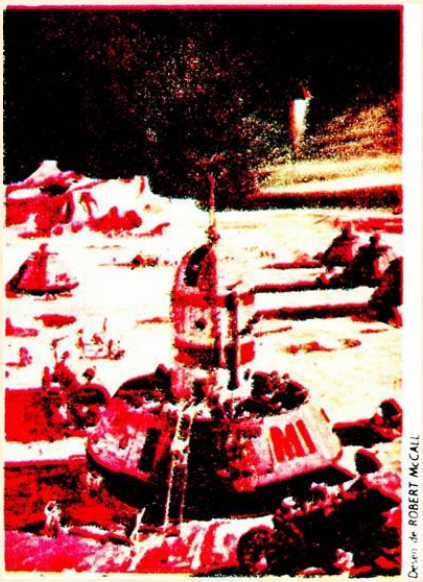

Aruncă o privire rapidă în jurul ei. Nimeni, doar copaci şi cîteva lanuri îndepărtate, către dealurile din zare. Nici un semn că ar fi oameni în jur. Domnişoara Prinks s-a ridicat în picioare, îşi prinse strîns plasa în mînă, s-a aplecat uşor şi a sărit.

Se produse un curent de aer teribil, o senzaţie de ameţeală şi domnişoara Prinks simţi că-i lipseşte oxigenul în straturile superioare ale atmosferei. Departe, sub ea, mirificul peisaj al

Pământului îşi balansa munţii şi mările. Îşi aminti de hărţile văzute într-o vitrină.

„Vai, vai”, gîndi domnişoara Prinks consternată, ajungînd la limita saltului şi simţind că începe să cadă spre sol. „Acum am păţit-o!”

În drum spre sol începu totuşi să aibă speranţe şi se întoarse uşor spre dreapta, o mişcare într-adevăr prudentă. A avut şi un dram de noroc căci, în loc să cadă pe pământ bătătorit, a căzut pe un bolovan de pământ care i s-a sfărîmat sub tălpi, lăsînd-o intactă pe suprafaţa planetei natale.

Domnişoara Prinks găsi timpul necesar să-şi sufle nasul şi să-şi tragă răsuflarea.

Ar fi o nebunie să negăm că ajungînd aici posibilităţile oferite de trupul ei renovat nu au încîntat-o. După ce şi-a suflat nasul a mai încercat încă un număr de teste. A descoperit astfel că este capabilă să facă următoarele lucruri:

a) Să îndoaie un copac gros de o jumătate de metru cu un deget.

b) Să înnoade bucăţi de şină de cale ferată.

c) Să ridice pietre mari (în diametru de doi metri) la înălţimea capului.

d) Să facă toate acestea fără să transpire, aşa cum se cuvine unei adevărate doamne.

Dar a mai descoperit şi alte lucruri interesante despre sine. Deznodînd bucăţile de şină şi punîndu-le înapoi pe terasament a zărit o insectă ieşind dintr-o gaură a unei traverse. Dimineaţa, domnişoara Prinks n-ar fi recunoscut-o, dar acum, imediat ce i-a atras atenţia, a identificat-o cu Diapheromera femorata, insectă comună în estul Statelor Unite pierdută cine ştie cum la această latitudine.

Pentru o clipă identificarea a uimit-o, apoi şi-a amintit că citise despre această insectă cu cîţiva ani în urmă într-unul din acele buletine informative cu care editorii umplu locurile rămase libere în ziare. Amintindu-şi perfect

articolul, începu să fie tentată să facă speculaţii despre familia Phasmidelor în general, dar alungă imediat tentaţia, preferind să calculeze implicaţiile recentei descoperiri despre sine.

Aşa că domnişoara Prinks s-a aşezat, gîndind profund, apoi s-a ridicat şi a pornit, pe lîngă şine, spre casă, într-o mică alergare cu o mie de mile pe oră. Pe drum s-a întîlnit cu „Cometa”.

De data aceasta mecanicul nu a ameţit. A strîns doar puternic pleoapele spunîndu-şi că-i trebuie ochelari.

La periferia oraşului, domnişoara Prinks şi-a încetinit mersul pînă la viteza cuvenită unui om pentru a nu atrage atenţia, şi a luat un autobuz spre casă, unde şi-a schimbat pantofii şi a coborît din nou de data aceasta la bibliotecă.

*

Biblioteca era o clădire mare făcută din cărămizi maronii, împărţită în camere largi, fiecare cuprinzînd un anumit domeniu de documentare pentru public. Un sector cuprindea materiale din cele mai abstracte domenii ale ştiinţei şi aici, după o mică ezitare, a intrat domnişoara Prinks.

A vorbit cu femeia din spatele biroului, a răsfoit fişierul şi, în scurt timp, a primit un teanc de cărţi, din care una atrăgea atenţia prin dimensiunile ei impresionante.

Pe aceasta a deschis-o mai întîi. A răsfoit primele pagini, clătinînd capul dezaprobator şi s-a întors la birou să ceară cărţi de matematică, inclusiv una despre calculul tensorial. S-a întors la masa ei şi le-a răsfoit cu o uimitoare rapiditate. Apoi s-a relaxat, cu un aer satisfăcut, întorcîndu-se la volumul cel gros.

L-a citit o vreme, iar cînd l-a terminat a rămas o bună bucată de timp îngîndurată,

Un nou factor şi-a făcut apariţia în viaţa ei. O problemă socială, ştiinţifică şi mai mult ca sigur că aspectele morale şi etice nu vor întîrzia să apară. Toate acestea datorită darului pe care cercetătorul din alte dimensiuni i l-a făcut şi datorită căruia a făcut o descoperire serioasă.

Domnul Einstein a greşit în mai multe puncte capitale. Oare să-i spună?

A rămas mult timp aşezată la masa ei din bibliotecă, gîndindu-se la noile posibilităţi nelimitate pe care le avea acum la îndemînă.

Era, fără îndoială, cea mai puternică persoană din lume. Luîndu-se după unele indicii, era tentată să creadă că era şi cea mai inteligentă persoană din lume. Şi totuşi ce ar putea face ea cu forţa şi inteligenţa? Cum să se folo-

sească de ele? De ce? Unde? Cînd? Ce ar spune lumea aflînd că ea, domnişoara Prinks, poate alerga mai repede ca un tren?

Desigur, gîndi domnişoara, ar putea fi de folos ca un fel de femeie poliţist de circulaţie, care să-i prindă pe şoferii suferinzi de beţia vitezei. Domnişoara Prinks se cutremură puţin la acest gînd. Nu ar fi prea demn să alerge pe stradă, în uniformă, la vîrstă ei. Poate ar ajunge un fel de mare cercetător. Dar ar pune-o la lucru desigur pentru cine ştie ce super-armă...

Un clopot răsună în bibliotecă anunţînd că era şapte, ora închiderii a sosit. Cufundată în gînduri, domnişoara Prinks dădu cărţile înapoi şi ieşi, îndreptîndu-se spre casă.

Păşea absentă pe străzile pustii, slab luminate, trecînd peste pod (nici un tren de data aceasta, din fericire), pe lîngă magazinele închise de pe strada ei.

A lăsat podul în spate mergînd cu grijă într-o palidă imitaţie a mersului ei obişnuit. Mai avea puţin de străbătut pînă la lăcaşul ei liniştit şi călduţ, cu covor verde, perdele aurii, ceasul bunicului şi Solomon, motanul.

Aici s-a întîlnit cu tînărul.

Venea în urma ei, ascunzîndu-se în umbră, aşteptînd întunericul dintre vitrinele a două magazine. Cîţiva paşi rapizi l-au apropiat de ea – un tînăr masiv şi puternic, cu faţa dură, cu respiraţia duhnind a alcool ieftin. Cu o mişcare hotărîtă îi smulse poşeta din mînă şi o zbughi pe o stradă întunecoasă.

Desigur, cu super-auzul ei, domnişoara Prinks ar fi trebuit să-i audă respiraţia, gîfîită şi bătăile de inimă încă de pe cînd o pîndea după colţ. Cu super-inteligenţa ei ar fi trebuit să-şi dea seama că urmăreşte să-i subtilizeze poşeta, iar super-reacţiile i-ar fi permis o ripostă hotărîtă.

Din nefericire, la fel ca un muritor de rînd, domnişoara Prinks era absorbită de propriile-i gînduri şi vagabondul a luat-o prin surprindere. De fapt, au trecut 8,7326 secunde, după cum a calculat mai tîrziu, pînă cînd şi-a dat seama că a fost prădată. Cu un super-salt l-a ajuns din urmă pe tînăr şi l-a apucat de haină.

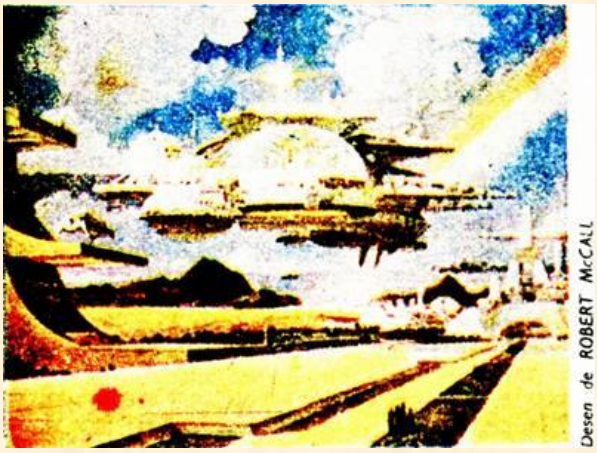

I-o smulsese de pe el ca şi cum ar fi fost din hîrtie. Grăbită, cu gîndul că-i scapă, îl apucă de cămaşă, prinzîndu-i fără să vrea şi maieul, cu acelaşi rezultat. Tînărul îi întinse poşeta făcînd o mutră tîmpă, iar ea, privindu-i încă o dată faţa descompusă, făcu un salt pînă la uşa casei.

*

Domnişoara Prinks trăieşte tot în apartamentul ei de la etajul trei, de pe o stradă oarecare. A rămas mătuşa solitară ieşită la pensie, cu aceleaşi draperii aurite la fereastră, carpeta verde şi mobila bătrînească lăcuită din nou. Ceasul bunicului şi Solomon sînt tot acolo, şi în bună stare. Face curăţenie în fiecare dimineaţă, cumpărături după-amiază şi din cînd în cînd trece pe la bibliotecă.

Dar nu mai intră în camera cu cărţi de ştiinţă şi nu a mai cerut niciodată cartea domnului Einstein. Uneori, după ce a cinat acasă, se aşează în scaunul ei favorit, urmărind ştirile din ziare. Apoi, cu mînuţele ei, capabile să îndoaie şine de oţel, deschide delicat ziarul, îşi ia ochelarii de pe masă şi-i aranjează pe nas, în faţa ochilor ei în stare să vadă o muscă la trei kilometri distanţă. Şi cu o percepţie în stare să vadă şi să memoreze o pagină într-o clipă, citeşte rubrica ştirilor, cuvînt cu cuvînt.

Uneori găseşte o ştire de senzaţie despre construcţia unui avion atomic, o nouă descoperire medicală sau lansarea ultimei nave spaţiale, sau ceva despre farfurii zburătoare. Cînd i se întîmplă să citească un asemenea articol schiţează un gest de lehamite cu mîna, apoi zîmbeşte. Dar numai atît, lasă ziarul jos şi se duce să se culce.

Domnişoara Prinks şi-a dat seama de multe lucruri în întîlnirea cu tîlharul. Pentru prima dată s-a folosit de puterile dobîndite şi în acelaşi moment şi-a dat seama că nu trebuie să o mai facă.

Poate că lumea ar fi fericită să aibă o domnişoară Prinks capabilă să întreacă un tren, să sară peste turnul Eiffel şi să corecteze teoria relativităţii generalizată. Lucrurile astea pot fi sau nu. Domnişoara Prinks nu ştia.

Un lucru însă îl ştia bine. Şi de aceea nimeni nu o va vedea pe domnişoara Prinks făcînd ceva de felul acesta.

Căci domnişoara Prinks este o doamnă şi lucrurile astea sînt mult prea periculoase. Nu încape îndoială şi v-aţi pierde timpul de pomană încercînd să o contraziceţi. Pentru că apare un risc mare, mult prea mare (şi domnişoara Prinks roşeşte amintindu-şi), ca exercitarea acestor puteri să ducă din

nou la situaţia ca ea – o doamnă! – să se trezească că **smulge hainele de pe un bărbat în plină stradă!** Nici vorbă, asemenea atitudini nu sînt compatibile cu ea.

Dar deloc! Nu cu domnişoara Prinks!

Traducere: CONSTANTIN COZMIUC